

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

2. Etsi impius reciperet gratiam, nihil tamen ei prodesset, nam carens timore Dei privatus est duabus principalibus virtutibus, quæ conferunt efficaciam gratiæ, sc. solitudine, seu cura salutis, & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

Augustinum è veterno suorum vitiorum excitavit, ut ipse in suis confessionibus ingenuè fateatur: *Instabas tu Domine in oculis meis, severà misericordià flagella ingeminans, timoris & pudoris.*

O Divina misericordia, videbaris mihi, spoliata esse omnibus dulcedinum tuarum illecebris, tuum, quod mecum instituebas, alloquium erat non nisi de morte, de iudicio & inferno, & in decreto, quod habebas, me salvandi, me perdendi minas mihi intentabas.

Sed si peccator has mortis, iudicii, inferni cogitationes contemnit, & tanquam importunas ac melancholicas phantasias rejicit, comminationes Divinas deridet, resistit gratiæ Dei, sine qua justificationem sperare nequit: *Qui sine timore est, non poterit justificari*, perseverabit in peccato, rectè concludit Spiritus S. maledictus proinde est impius iste à Deo, & spes ipsius præsumptuosa causat hanc maledictionem. Transeamus ad alteram partem.

II.
Punctum. Etiam si peccator, qui fallaci suæ spei innixus securus quiescit, nec est capax suscipiendi motus timoris Divini, possit recipere gratias, easq; admodum præstantes, id necdum satis esset, quia deberet valorem gratiis istis tribuere, quod tamen ille præstabit nunquam citra timoris Dei adminiculum, quo privatur per falsam suam confidentiam. Autoritas D. Pauli manifestè hoc nobis declarat scribentis ad Philippenses: *Cum metu & tremore salutem vestram operamini.* Quasi diceret; per vestram cooperationem gratiæ cœlesti communicare suum valorem. Id ipsum inculcare nobis voluit in Epistola ad Corinthios: *Perfici-*

2, Cor. 7. 1. cientes sanctificationem in timore Dei.

Ratio veritatis istius desumitur ex eo, quòd verus
Dei

Dei timor sit sociatus binis virtutibus, quæ illi servire debent ut instrumenta efficacia, quibus anima indiget ad superanda obstacula suæ conversionis, & ad ea, quæ Deus ab ipsa pro sui justificatione exigit, exequenda: prima virtus est sollicitudo, seu cura salutis, secunda est fortitudo.

Sollicitudo animæ provenit exinde quòd sciat, cuncta Dei promissa de remissione peccatorum facta, nixa esse conditionibus necessariò priùs adimplendis. Sic promisit nobis per Ezechielem, conferre vitam gratiæ, præviè tamen requirendo totalem pristinæ vitæ immutationem: *Si aversus fuerit à via sua mala, vita vivet.* Ezech. 18. 21. Recipiet quidem nos Deus intra amplexus suæ misericordiæ, oportet tamen, ut ad ipsum cum tota cordis nostri revertamur intensione, antea totaliter simus à peccato abstracti. *Si reversus fuerit ad me in toto corde suo.* Ibidem.

At verus Dei timor reddit animam vigilantem, & ad implendas condiciones necessarias applicat: è contrario autem præsumptio peccatorem sopore obruit, & turpi quadam otiositate vinculum captivat.

S. Gregorius Magnus eximium super præsentis materia discursum instituit. Inprimis notat ille duplicem spem seu confidentiam in Deum assignari, vitiosam videlicet & virtuosam: priorem vocat characterem reproborum, posteriorem signum prædestinatorum; bonam confidentiam docet esse bene ordinatam, malam verò inordinatam. Sed in quo consistit hæc ordo? attendite: bona confidentia futurum non respicit, ut speret misericordiæ effectus, qui sunt peccatorum remissio, om-

Ii nesque

nésque gratiæ in justificationis negotio comprehensæ; quin prius respexerit præteritum in ordine ad detestanda peccata sua, atque considerârit præsens ad complendum id, quod Deus præcipit: *De omnipotentis Dei misericordia ordinatè confidit, qui hoc, quod peccando deliquit, prius pœnitendo corrigit.*

Falsa confidentia præsumptioni connexa talem ordinem non curat, tota occupata versatur circa futura, non anxia, quomodo præterita reparet, nec cogitat, ut præsentia bene disponat. Audiamus hunc peccatorem, venè se jactat, sibi que promittit ille, quòd Deus aliquando gratias efficaces & victoriosas sit sibi ad conversionem suam concessurus, assistendo simul in articulo mortis, ut æquè fructuosè ac quivis alius pœnitens pronuntiare possit: *peccavi.* Interea nullatenus est sollicitus circa restaurandas Deo irrogatas injurias, nec inordinatos passionum suarum componere studet motus, nec emendare sua vitia. Hanc confidentiam atro signat calculo Magnus Gregorius: *Inordinata confidentia apud Deum vindictæ locum habere potest, indulgentiam vero obtinere non potest.*

Verum itaque manet, quòd spes ista fallax peccatorem impediatur, quòd minùs is efficacem suam gratiam reddat, idq; perficiat, quod sibi incumbit facere ex sua parte pro sui justificatione; dum è contra timor Dei per Sacram hanc sollicitudinem animam applicat ad conservandam gratiam, ne in vanum sit recepta, sed ut motus & impressiones ipsius fideliter sequatur, exequendo id, quod Deus ad justificationem prærequirit, separationem nimirum cordis totalem ab omnibus peccatorum objectis, & impletionem voluntatis Divinæ.

Hic

Hic ipse timor suppeditat animæ robur, animum virilem ei necessarium, juxta Divinæ Sapientiæ testimonium in Proverbiis, ubi ea fundari vult supra timorem Dei confidentiam quampiam fortitudine & generositate stipatam ad agendum & patiendum. *In timore Domini fiducia fortitudinis.* Et Eliphaz Jobum alloquens, eidem repræsentat, quòd timor Dei esse debeat illius fortitudo, patientia &c. *Ubi est timor tuus, fortitudo tua, & patientia tua & perfectio viarum tuarum,* id est impletio omnium Dei circa te intentionum? Videtur primitus, paradoxum esse, asserere, nos à timore mutuare robur, fortes, animosos effici timendo: *Degeneres animas timor arguit:* debilitatem & pusillanimitatem cordis notat timor. Verificatur id quidem, sed de timore duntaxat humano, non de Divino, ubi res longè aliter se habet, Divo Gregorio attestante: *Sicut in via seculi audacia fortitudinem gignit, ita in via Dei à timore incipitur, ut ad fortitudinem veniatur.*

Et quosnam vocatis fortes, animique constantis viros, nisi eos, qui nihil metuunt? Ideam verò ejus, qui Deum reveretur, ut oportet Spiritus Sanctus nobis sic delineat, ac exhibet: *Qui timet Dominum, nihil trepidabit.* Si ad hoc, ut sequatur motum gratiæ sibi à Deo concessæ ad perfectam sui conversionem, videatur necessarium, eruere oculos, aut proprias detruncare manus juxta Evangelium Christi monitum, hoc est nuntium remittere alicui creaturæ, quæ nobis æquè proficua vel grata existeret, ac nostri nobis oculi aut manus esse possunt: nihil ipse pretiosius, nec utilius Deo judicat, qui solus est, quem amittere præ omnibus timet, cætera

cuncta contemnit, *nihil trepidabit.* Si considerationes mundanæ, respectus humani illi remoram interponere conantur, quò minus Deo obtemperet, frivolæ huic quaestioni: *quid mundus dicet?* motivum opponit magis Christianum, *quid Deus dicet? nihil trepidabit.*

S. Chrysoströmus mirabilem aurei sui oris ostendit eloquentiam differens super hoc puncto, quando timorem mortis & inferni repræsentat sub schemate militis igne, ferròque armati animam cum violentia invadentis, simulque ab initio inclamantis: *quis ut Deus?* quis Deo resistere præsumat? quis magis quàm Deus est metuendus? ad cujus clamorem omnis passionum turba perterrita contremiscit, tota vitiorum phalanx in fugam se conjicit, at peccator liber effectus se deprehendit in statu, in quo valorem & efficaciam gratiæ tribuere, eiq; cooperari possit.

Per timorem Domini, ait Richardus de S. Victore, *cor contra concupiscentias roboratur, quis tam numerosum exercitum concupiscentiarum suarum debellavit, si sine timore pugnavit?*

Ad hunc discursum appositè infertur illa D. Pauli consequentia: *Scientes ergo timorem Domini, hominibus* I, Cor. 5. 12. *suademus:* perspecta tam utilitate quàm necessitate timoris Dei ad inchoandam & consummandam hominum salutem nos eam pariter persuadere conamur omnibus nostris Auditoribus.

Quandoquidem peccator sine timore Dei se disponere nequit ad recipiendas primas gratias adeò sibi necessarias, ut à peccato desistat, neque cooperari gratiæ, laborando cum sacra quadam sollicitudine, quæ
eam

eam applicet, & cum fortitudine invincibili, vi cuius omnia obviantia è medio tollat impedimenta: rationem habeo dicendi, quòd fraudulenta Spes impii fit à Deo maledicta, jure in hanc cadere intelligatur imprecatio Prophetæ Amos, quæ juxta versionem Hebraicam & Chaldaicam sic sonat: *Va, qui tranquilli estis; va vobis peccatoribus ad inferorum januas securè indormientibus, qui vitam agitis quietam inter pericula proxima & continua vestræ perditionis.* Amos 6. 1.

Diabolus est, monet Eusebius Emiffenus, qui maledictam istam fiduciam animæ vestræ suggerit, ut per eam vos æternùm præcipitet: *Immittit diabolus securitatem, ut immittat perditionem.* Detestemur hanc Spem, petamus à Deo timorem ipsius salutarem, quo mediante obtineamus ejus gratiam, nos ad amorem Dei disponentem, quem insequetur gloria æterna. Amen.

